



Celý týden, večer co večer se otevíraly dveře hasičárny, kde se pak do ranních hodin bavili návštěvníci Krakonošova divadelního podzimu.



Neděle 21. října 2007

kdy	co	kde
14:00	velká uklízečská brigáda	Krakonoš a okolí
20:00	zhášení světel	tečka

Větrník, zpravodaj XXXVIII. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídka venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis. Náklad 150 ks. Cena 7 Kč.

Právě čtete

číslo 9.

VĚTRNÍK

Ročník XXXVIII.

Sobota 20. října 2007



kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
10:00	přípravný výbor	klubovna
11:30	loučení Meziměstí	malý sál
13:00	Elling a Kjell Bjarne aneb Chvála bláznovství	velký sál
13:30	Dobronín	
14:00		
16:00	Elling a Kjell Bjarne aneb Chvála bláznovství	velký sál
16:30	Dobronín	
17:00		
18:00	loučení Dobronín	vila
19:00	slavnostní setkání	malý sál
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	znělka	
	zahájení	
	slovo poroty	
	předání cen	
	slovo vyhlášovatele	
	slovo na závěr	
	hymna	
	Sejkorák	všude

Recenze

Úžasná svatba

Inscenaci hry anglického komediografa Robina Hawdona Úžasná svatba přivezl do Vysokého DS J. K. Tyl Meziměstí. Tento autor, kterého bychom mohli nazvat anglickým Feydeauem, napsal ztřeštěnou komedii, v níž se však svému francouzskému vzoru zcela nevyrovná. Příběh je značně komplikovaný a



jeho obraty se často dějí víc z vůle autorovy nežli z logiky příběhu samotného. Zamotávání vztahů a situací má větší spád a výraznost nežli rozmotávání v druhé půli hry. Proto v ní také autor kumuluje gagové situace, které nahrazují přirozené napětí. Inscenace pečlivě sleduje autorův návod a šťastněji se vyrovnává s často nesnadnými nároky pohybového aranžmá nežli s výraznou mluvní realizací

a smyslem pro pohotové reakce na vyhrocující se situace. Soubor má samozřejmě v ý h o d u v tom, že má vynikajícího

představitele pro hlavní roli Billa v Pavlu Novákovi. Jeho pohyblivost, živý projev, spontánní reakce a smysl pro smečování replik dodávají hře živý spád a vtip. Ostatní představitelé, kteří se často nemohou uvarovat inklinace k psychologizování, v žánru komedie tohoto typu nepatřičnému, mohou se pouze snažit o to, aby se ke svému nejlepšímu herci přiblížili.

Zatímco závěrečné repliky hry inscenace omezila na jediný výkřik

a tedy zvýraznila, pointu prvního jednání n a o p a k v účinu rozmazala přebytečnou hudební „tečkou“. Publikum se zřetelně bavilo.

Jiří Hraše



Partneři XXXVIII. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krakonošova divadelního podzimu



Tomáš Prosecký
Ořechov u Brna

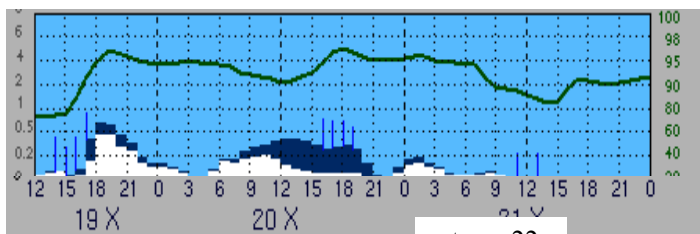


jetí i za zavazující pozvání hostovat na národní přehlídce a zalitovali, že si nevšimli tak půvabných rodaček v sousední Polné. Určitě by je Krakonošovi nepřepustili.

A pak, vědomi si zvyku přivést do Vysokého jako dárek něco, co je typické pro město či kraj soubo-ru, rozdávali velmi rychle papírové sáčky a varovali obdarované, aby nemačkali: „Pozor, křehké,“ říkali, ale zakázali do sáčků nahlížet. Teprve když byly všechny rozdány, prozradili tajemství jejich obsahu: „Protože pro náš region není typické nic a my nic nemáme, tak jsme vám kousek našeho nic přivezli,“ řekli Zmatkaři a pozvali všechny na své dnešní představení o chvále bláznovství. (jn)



Předpověď počasí na sobotu:



Oznamuje se láskám vašim...

*Že maj hory vercha bílý,
takže jsme si tu užili*

*všechny doby – kromě jara.
Tož – ať se Krakonoš stará*

*po rok celý, co nás čeká,
„vo veršky – i vo člověka.“*

*Bile ať to hezky skryje,
až zas přijdou k slávě skije,*

*z jara vody – ne moc prudký,
ať se suchem nejsou půtky.*

*Podzim přijde – do strakata
a my jsme tu – natotata*

*všecičko to zkontrolovat.
To jsou jenom v rýmech slova.*

*V srdíčkách si – to my víme,
pár vzpomínek uložíme.*

*Se slzičkou šeptne hlas,
tak ve zdraví za rok zas!
jh –*

Dne 17. října 2007 ve věku 76 let zemřel herec a divadelní historik Vojtěch Ron, který patřil k předním osobnostem Divadla F. X. Šaldy v Liberci. Byl znalcem mj. lidového divadla a sousedských her.



Dnes víc než jiné dny je zajímavý průběh předpokládaných srážek. I dnešní den bude drobně chumelit, teploty jen mírně nad nulou a v neděli teprve přituhne...

DS J. K. Tyl Meziměstí Irena Kozáková, režisérka Jan Kašpar, manažer DS

Kudy jste šli, než jste dorazili sem.

J. K. – No, my jsme přišli tamhle těmi dveřmi. Ale vážně, přes Miletín. Tam nás k našemu milému překvapení vybrala porota.

Jak dlouho máte Svatbu na repertoáru?

J. K. – Od listopadu 2006.

Podle čeho jste si ji vybrali?

J. K. – Náhodně, pročítáme množství textů a spousty jich také vyřazujeme.

I. K. – Našla jsem jej na internetu, téma mě zaujalo a tak jsme si hru sehnali přes Dili.

Máte k tomuto tématu nějaký blízký vztah? Je svatba aktuální téma u vás v souboru?

J. K. – Mladých, které to čeká v budoucnosti, máme v souboru dost, i rozvedení pomýšlejí na nově svatby – tak aby věděli, do čeho

půjdou znovu.

I. K. – Svatba je takové vděčné téma, na tom se vždycky dá udělat úžasná sranda, nebo také průšvih. Můžete vytvořit cokoliv.



Hrajete raději komedie?

Oba – Stoprocentně.

Jak velký je váš soubor?

J. K. – Na téhle hře se nás podílelo sedmnáct, jinak máme asi pětadvacet lidí.

I. K. – Počet se pohybuje podle hry. Ti, co právě nehrají, jsou takové šedé eminence v pozadí. Ale nekritizují, spíše podporují.

Máte na něco vykročeno dál?

J. K. – Ještě před týdnem jsme měli, studovali jsme jednu hru, ale moc se jí nechtělo na svět, tak jsme ji zastavili. Prozatím.

I. K. – Zatím jezdíme se Svatbou, užíváme si ji.

(pehe)



Všeobecná spokojenost



Pátek odpoledne

Před

Jak se těšíte a co očekáváte?

No, strašně.

To nevím, ale nějakou legraci s tou svatbou.

Tak my málokdy někam jdeme z té naší vesničky, tak jsme hrozně rádi, že se tady aspoň pobavíme.

Nevím, jestli to zas budou nesmysly, které se v manželství dělají, nebo jestli to bude o něčem.

Jsem tu letos poprvé, přijeli jsme z Vrchlabí celý autobus. - *Takovou dálku sem jezdíte?* - No, dálku ne. - *No, ona to zas tak velká dálka není.* Jak jsem četla v prospektu, tak to bude zajímavý, bude to konflikt o svatbě.

To víte, že se těším, za

mlada jsem také ochotničil, rád se podívám, jak se dneska inscenuje, kulisy jsou modernější. Já jsem hrál v minulém století v 50. letech. Je to krásný, už se na to těším. - *A odkud jste k nám přijel?* - No, když vám řeknu, odkud jsem, tak si to třeba uvědomíte. Jsem z vesnice, kde se narodil Jirka Šlitr, víte, kde to je? - *Tak to bohužel nevím.* - Je to obec Zálesní Lhota. - *Aha, tak to už si něco vybavuji.* - A ještě se u nás ve vesnici narodila lyžařka Květa Jeriová.

Má to prý být nějaká veselohra, je to takové vždycky zamotané.

Tak asi nějaká svatba, když tady s těmi kyticemi a koláčky chodí.



Zeptali jsme se dětí a ony nám ho namalovaly...



Že by již nikdo neznal ten z pouti, co se roztočí, když se do jeho lopatek opře vítr?



Pozor, křehké!

Tentokrát přijeli jako host přehlídky Zmatkaři z Dobronína. Svou vítací premiéru před divadlem Krakonoš si odbyla Lenka Richterová, jež vítala Dobronínské jako své rodáky, neb Polná, odkud pochází,



je jen pět kilometrů vzdálená od Dobronína.

Zmatkaři poděkovali za vřelé při-



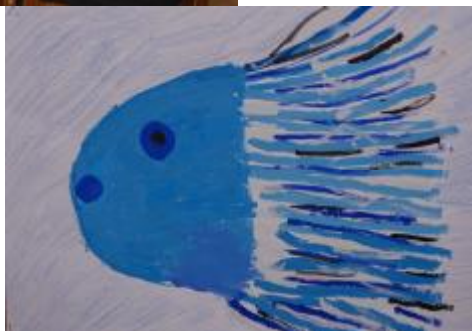


Co je to Větrník?



frašky a její potřeby k dobrému fungování. Rozebrali jsme význam dveří ve fraškách obecně a pak i v Úžasné svatbě. Přešli jsme ke scénografii, která se nám zdá funkční a esteticky dobře ztvárněná. Zajímavé na této hře je její přecházení mezi fraškou a situační komedií, pomohlo by jí vybudovat silnější charakter postavy. Zopakovali jsme si některé již nabyté poznatky a poslední letošní sešlost jsme pak uzavřeli obecným povídáním o divadle, kdy nám pan Felzman udělil ještě několik dobrých rad pro naši další práci v divadle. Za ně i za celý půdičkový seminář mu děkujeme a přejeme všem nám, účastníkům a návštěvníkům vysoké přehlídky, krásné shledání i v roce příštím.

*Za seminaristy vedené
Rudolfem Felzmanem Košonek*



Nějaká zápletky v tom bude asi.

Moc se těším, mám ráda veselohry. Je to tu příjemný.

Těším se na dobré herecké výkony, jak to bývá v tomhle divadle zvykem.

Bude to o manželských peripetiích.

Pocity?

Nedočkavost.

Je tam ložnice a kuchyň, tak to bude o ložnici a o vaření.

Sváteční, my se dostaneme do divadla jenom občas.

Nemůžu se dočkat.

Přestávka

Co vás zatím zaujalo?

Líbí se mi, že to jsou mladí herci, kteří hrají ochotnické divadlo. Je to vtipné, zábavné.

Záměna osob je vtipná i dialogy mají hezky vedené a pěkně to šijí na míru Vysočákům.

Všichni krásně hrají.

Myslím si, že se prohodí.

Je to mladý kolektiv i zajímavá hra.

Zatím nejhezčí, co jsem viděla.

Jak se vám sedí?

Ulička je úzká.



Já jsem malá, takže nevidím, ale jo, dobrý.

Výborně, nemá to chybu.

Znám to tu, takže se mi sedí dobře.

Sedí se mi dobře, akorát je to úzké a moc nevidím, jsou tady vysocí lidé.

Je to měkký. Pěkný prostředí.

Po

Jak se vám líbilo představení?

Moc. Hráli krásně a s nasazením. Bylo to moc hezký.

Která postava?

Judy.

Panímáma, ta byla dobrá.

Ženich.

Julie a Judy.

Mně se to hrozně líbilo. Nejvíce ty dva mužský, hlavní postavy, jinak všichni.

*Naposled a sama aktivně
Barča Votočková*

Pyžamový tlumič vášní

„Začal bych dnes krátkým citátem, aby se Sašovi nechtělo spát jako minule,“ uvedl včerejší rozborový seminář tajemník odborné poroty Dušan Zakopal a vyslovil výrok Charlie Chaplina: „Je snadné být mladý, když je nám 24 let.“

„A být starý je nejlepší způsob, jak se dožít vysokého věku,“ doplnil jej hbitě předseda poroty František Laurin.

Úvodní výkop měl tentokrát Saša Gregar, který hodnotil představení souboru Mršťa Pršť a Skopci na porážku aneb Lásky plné rošády. „Děkuji - to je vlastně všechno, co bych chtěl říct. Včera bylo poznat, proč tu hru děláte. Ačkoliv soubor tvoří taková mláďata, až bych skoro očekával, že bude dělat divadlo pro děti, a ne na nás chrlit manželské vášně,“ prohlásil porotce Gregar, jenž Mršťu Pršťu charakterizoval jako partu na sebe už mnoho let vzájemně zvyklou a proto suverénní v jednání, která dokáže do představení zapojit všechny své dovednosti, k nimž patří i umění tančit. „Viděli jsme trochu ironie, trochu parodie, trochu recese, ale přesto velmi kultivovaný, ně-

kdy mírně kritický tvar. V tom představení je činohra, pantomima, balet i stínohra – možná bychom se mohli dohadovat o míře, ale to je věc osobního názoru každého diváka. Nadšený jsem byl ze scény vlastního milostného aktu, který byl udělán velmi krásně a ctnostně,“ pochvaloval si Saša Gregar a přiznal, že původně, když si přečetl scénář Martina Drahovzala, si ho označil sám pro sebe jako obrovskou s..... . „Tam byly asi čtyři



repliky a u toho poznámka – zbytek se vysvětlí pantomimicky,“ vyložil důvod svého názvosloví porotce.

Máša Caltová označila představení, ač složené ze dvou poměrně odlišných povídek, jako mimořádně jednotné: „Vyzařuje z něj – my si jdeme hrát a je jedno, jaký má kdo talent, a do hlediště se ta radost ze hry přenáší,“ konstatovala dramaturgyně a přiznala se, že je známá jako velký škrtač textů: „Ale tady bych neškrtala. Muzika je výborná, jen jsem si všimla, že jsou někde hluché přechody a nástupy. Jsou to sice vteřinové pauzičky, ale v hledišti působí jako několik minut.“

I Jiří Hraše byl velmi zaujat.

zdárné premiéře.

Ještě jen taková malá vložka – když jsme přijeli na krajskou postupovou přehlídku do Třeště, tak jsme tam měli ještě dvě další role, obvykle jsou tam nějaká zvířátka. V našem pojetí tam byly dvě malé děti. Porota v Třešti to strhala tak, že se to režisér rozhodl předělat a děti vyměnil za zvířátka – myši. Pod tou podmínkou jsme byli puštěni na národní přehlídku do Třebíče, kde jsme kupodivu uspěli taktéž a získali jsme doporučení na Jiráskův Hronov, které se bohužel jaksi neproměnilo. To nás mrzelo, protože v historii Zmatkařů by to bylo poprvé a moc jsme o to stáli právě s touto hrou. Nicméně si stále myslíme, že divadlo se dělá hlavně pro lidi a naši diváci odchází z tohoto představení spokojeni.



Lád'u Valeše ve Vysokém samozřejmě známe, říkáme mu důvěrně Divoký Valeš pro jeho morbidní, hrůzostrašné inscenace.

Ano, dodám jen takovou perličku: když Chválu bláznovství viděli jeho kolegové a porotci na různých soutěžích, ptali se – Láďo, co se s tebou stalo, tam není jedinej mrtvej! Asi už odbočil od tématu herců neustále mizejících z jeviště. Dokonce teď měl nedávno premiéru výtečné komedie, takže zřejmě se mění.

(pehe)

Glosa z půdičky

Při posledním půdičkovém dýchánku jsme si při průběžném zásobování panáčky na rozloučenou připomněli zákonitosti a principy

DS Zmatkaři Dobronín
Vladimír Mátl,
zástupce souboru

Vladimír Mátl - to je takové známé jméno!

Před dvěma lety jsem tady hrál v Prolhané Ketty a Starých pověstech.

A jak se vám tady hraje?

No výtečně, tady je nejlepší atmosféra ze všech přehlídek, kde kdy hrajeme.

Jaký je to přijet jako host a nemuset se bát poroty?

Říkali jsme si - o nic nejde, jedeme tam jako hosté. Jenže to, že jedeme jako hosté, je zavazující víc, než když jedete soutěžit. To se pak jedete s něčím předvést a očekáváte hodnocení. Jako host jste už museli něco ukázat, něčím přesvědčit, abyste byli na tak významnou přehlídku pozváni. Tak abychom jaksi tu nasazenou laťku nějak neshodili a udrželi ji. A také diváky abychom potěšili a pobavili se vším všudy, jak to má být.

Kde jste narazili na ten text?

Tahle myšlenka vyšla ze mě a z kolegy Petra Šaryka Coufala, který hraje právě Ellinga. Zmatkaři byli vždy pověstní tím, že dělali komedie nebo takový lehčí žánr. Toužili jsme zkusit si jednou udělat něco trochu jiného. Ale ne zase úplně vážného, aby lidi odcházeli s pláčem z divadla. To není naše

k r e v n í
skupina.
K d y s i
jsme sly-
šeli o hře
Elling a
Kjell Bjar-
ne aneb
C h v á l a
bláznov-
ství, kte-
rou dělají



bratři Dlouzí v Praze, i ostravské Slezské divadlo ji dělalo, a řekli jsme si – no, je to teda velký oříšek, ale proč to nezkusit! Jenže jsme nevěděli, koho požádat o režijní spolupráci. Náš kmenový režisér Petr Žák už divadlo nedělá, druhý náš režisér Miloš Stránský se odstěhoval do Plzně, takže jsme začali pátrat. Už léta nám slibuje, že s námi něco udělá Ladislav Valeš z Rádobydivadla Klapý, tak jsme to zkusili. No, a když slyšel, co by měl režírovat, řekl, že by ho to velice lákalo a na nabídku kývl. Pak jsme za takových opravdu spartánských podmínek o víkendových zkouškách hru začali tvořit. Vzešlo z toho něco, co nás samotné překvapilo, protože Láďa Valeš má úplně jiný styl režisérské práce, než měli ti předchozí. Absolutně rozdílný, jiný přístup k hercům. Ukázalo se, že dokáže vydupat z každého maximum. A tak se nám podařilo inscenaci dotáhnout ke

„Nejprve mě to zarazilo, pak zaujalo a nakonec potěšilo,“ řekl rozhlasový režisér, jenž vzpomněl i na parodii westernu, kterou soubor připravil před časem. „Jako by jste představení vzali a rozřezali na kousky, z nichž každý použijete samostatně a sotva vypoví, co měl, pryč s ním. A ono se to vše skládá v celek,“ uzavřel svou řeč Jiří Hraše.

Slovo dostal i scénograf Petr Kolínský, jenž měl nejprve ze scény pocit, jako by šlo o reklamu na IKEU, tak striktně do nejmenšího detailu byla rozdělena na žlutou a modrou domácnost. „Zpočátku mi vybavení scény přišlo velmi monumentální, jak ve starém hradě. Vůči skvělým, originálním kostýmům a figurám mi však dekorace připadaly jaksi nedotažené, chyběly mi detaily,“ rozpovídal se výtvarník, jenž nebyl zcela za jedno se způsobem nasvícení: „Takovéto až kouzelnické, pohádkové svícení se mi tam nehodilo. Byl bych spíše pro přesné střídání světél – vpravo, vle-



vo, napálit celek. Pomalé rozsvěcování a stmívání inscenaci spíše brzdí.“

Zajedno s porotou byli i půdičkáři. Ústy svého lektora Rudolfa Felzmana prohlásili, že byli spokojeni s pevností tvaru u první povídky. „V druhé máme dojem, že trochu mýjíte původní záměr autora, ale nás překvapilo vaše řešení, které by bylo naprosto geniální, kdyby bylo dotažené.“

Jeden ze svých posledních názorů na představení soutěžící v tomto ročníku vyjevil i Krakonošův básník Jiří Hlávka: „Bledozeleně mžourající tváře bloudící Vysokým zašly na odpolední představení a odcházely natřesené. Mně se to opravdu líbilo, ale nebudu říkat, že jsem měl chuť si s vámi zahrát, neboť vy byste mi zcela jistě řekli - vrať se do hrobu. Jen bych se přimlouval za výraznější tečku u druhé povídky. Jako knihkupec zodpovědně říkám, že jeden čas byl opravdu velký zájem o pana Dahla, zvláště kvůli povídce s názvem

Děvka – ale ta opravdu našťěstí nejde zinscenovat. Nevím, co by hlavní představitelka na jevišti musela vyvádět. Ale ještě musím pochválit pyžamo,“ poznamenal Jiří Hlávka, ještě než definitivně opět usedl: „Je to dokonalý tlumič vášní.“

(jn)

... a pak už jen srnky

„Sextánky jsem vyloženě chtěl. Jakmile jsem je viděl v programu,



vyžádal jsem si je,“ přihlásil se k úvodnímu slovu o představení ŽAS Nové Homole František Laurin. „Bál jsem se, že uvidím povídání s obrázky. Jako patnáctiletý chlapec jsem přečetl mnohou cennou publikaci z řady Červené knihovny, neb jsem měl sestřenice, které je hl-taly. Pamatuji se zcela přesně, že to tehdy byla třeba Dorka z myslivny. Vzpomínám si na jeden obraz – Dorka vyběhne z myslivny na louku a tam ho potká. On ji na

tvář přitiskne něžný knír, ona tak trochu omdlí a pak už se dívají pouze srnky,“ vyložil svou vyděšenou představu o inscenaci ženského spolku předseda

poroty. „Bál jsem se právem, zkontroloval jsem nabídku publikací z vydavatelství Harlequin ve zdejší trafice a je bohatá. Vím, že na smíchovském nádraží je naprostým trhákem příběh o drsném muži nazvaný Tak trochu těhotná. Vědom si masivního návratu tohoto druhu literatury,

jsem se nachystal. Pak jsem ale odpoledne zaslechl zvuky zkoušky, a tak jsem kradmo nahlédl mezi šálami na Sextánky. Když jsem uviděl složení souboru, moje zvědavost vylétla na maximum,“ netajil nadšení František Laurin, jemuž



se střetly některé páry očí, ozvalo se „proč já, já to neumím“, až pak byla nominována a posléze i odhlasována Slávka Hubačíková jako člověk blízký dění a spolehlivý. Ta svou funkci přijala se slovy: „Já vám slibuju, že na schůze chodit budu a program připravím, už mám delší dobu něco

sesumírované v hlavě. Ale nejsem úplně zdravá a nejsem mladá. Co když nebudu z jakéhokoli důvodu moci své slovo dodržet?“ ptala se vobskočáckého společenství. Její obavy rozptýlil Jiří Hlávka, který se zavázal, že v tom případě by štafetu převzal on. A valná hromada skončila nadějně s tím, že příští rok se Vobskočák zúčastní přehlídky opět aktivně.

Jsem ráda, že se zase probudí něco, na co se ve Vysokém stále se širokým úsměvem vzpomíná a že toho budu konečně svědkem. Kladu si jen otázku, co se vlastně změnilo? Kdo přebírá to žezlo nad srandou? Nejsou to opět ti samí?

Jana Fričová



S politováním oznamujeme, že řady Vobskočáku navždy opustili drazí zesnulí Vlastík Ondráček a Svatka Hejralová. Zesnuli na dlouhodobý konflikt zájmů. Obřad zpopelnění s následným rozptýle-



ním se konal včera v pravé poledne na místě vzniku Vobskočáku - před divadlem Krakonoš.

Oficiální zpráva koronera: Vlastík - naprostý nedostatek rumu v krvi, Svatka - naprostý nedostatek vzduchu v plicích. NN

čtu v dopise Rudolfa Pařízka, který zaslal současnému prezidentu Vobskočáku Jiřímu Pošepnému. I ke zmíněným povinnostem se vyjadřuje velmi kriticky: „S plněním povinností členstva to jde z kopce. Ignoruje se už i to škrábání brambor, kdy by našinec v propadle očekával spíše (nebo alespoň) právě přijaté členy, a ne jen skalní Vobskočáky. Vypadá to tak, že jediným cílem nově přijatých je získat po složení zápisného v podobě obligátní lahve rumu atraktivní odznak.“

Také Jiří Hlávka si posteskl, že nikdo už nemá takový vztah k odznaku jako dříve. „Kdyby se člen OS prošel v minulých letech po přehlídce bez odznaku, tak by z toho bylo veliké haló. Dnes už se to neřeší. Možná právě z té absence vztahu k původním ideálům se z nás stalo to, co jsme dnes. Spolek randy bez legrace.“

Ke zrušení zkoušek na vobskočácké představení se vyjádřil i Jiří Pošepný. Konstatoval, že zkoušení před přehlídkou, které mělo probíhat v Libicích, drhlo, jelikož oslovení nepřijeli hrát své role a vraceli scénář. A pak celé představení zrušil, neboť nebylo vlastně kdy hrát.

„Nikdy nedošlo k tomu, že by přípravný výbor odmítl poskytnout představení Vobskočáku termín. Loni byla rezervována sobota. Stalo se však to, že ani o prázdninách

mi nikdo nebyl schopen s určitostí říci, zda nějaké představení vůbec bude, a to už skutečně musíme vědět, když během září nabízíme vstupenky,“ bránila pořadatele Svatava Hejralová. Dodala, že ani jediný zástupce občanského sdružení, ač je samo spolupořadatelem KDP, se neúčastnil schůzí přípravného výboru, jež jsou tři do roka. „A já musím s někým konkrétním mluvit, kdo mi potvrdí termíny.“

„Vím, nebyl jsem na schůzích, protože mi to moje pracovní vytížení nedovoluje, ale omluvil jsem se a předpokládal jsem, že členové Vobskočáku, Svatka Hejralová nebo Hanka Dohnalová či Vlastík Ondráček anebo jiní, mě budou informovat. Nestalo se tak,“ hájil se prezident Pošepný. Jeho slova byla jen přilitím oleje do ohně, neboť jmenovaní zastupují jiné organizace a z pochopitelných důvodů nehodlají slučovat více funkcí na jednu.

Z celé vzrušené debaty vyplynuly dvě cesty – spolek se rozpustí, neboť sraha dle slov Jiřího Hlávky se dá dělat i neorganizovaně, nebo se zachová, a pak je třeba jasně určit osobu, která bude na přípravném výboru KDP zastupovat Vobskočák a která se zaváže připravit na další přehlídku v roce 2008 nějaký konkrétní program. S nabídkou vlastní osoby se rozhodně neroztrhl pytel, spíše když

se zdálo kouzelné, že čtoucí hrdinka žije s realitou sextánek a dokáže ji bohatě a citlivě komentovat. „Druhou, právě tou komicovou rovinou je, že sextánky jsou věkově velmi odlišné od těch skutečných. A půvab vašeho řešení je v tom, že vy neilustrujete vyprávění čtenářky, ale hraje si na to, jak by to mohlo vypadat, a při tom ve hře ponecháváte svou osobnost.“

Skvělé se předsedovi poroty zdálo i řešení chybějících pánů ve feministickém spolku: „Vaše hraní s loutkou mi trochu připomíná Pytlákovu schovanku. Podstatným přínosem vašeho představení je, že vidím velkou radost ze hry, že jste rády spolu a to je nakažlivé, takže diváci jsou rádi u toho.“

Máša Caltová plně souhlasila s hodnocením svého předřečníka a jen dodala, že je velmi ráda, když ji někdo dostane. „Ne vždycky беру hru s publikem, ale ve vašem případě mi nevadí, protože je neobvyklá, není to jen trapné oslovování diváka. Jen bych zkrátila konec,“ přece jen pronesla jemnou výtku Máša – Škrtačka. „Celou hru bych zakončila Stáňou s profesorem. Dokončení dalších příběhů bylo už navíc.“

Jiří Hraše předvedl jeden ze svých vzácných úsměvů: „Musím



poděkovat za ten nádherný blbinismus předlohy. Vím, že těchto textů je hodně, ale že se vám povedlo vyhmátnout právě takovou perlu,“ řekl Hraše a ocenil přesnou stylizaci paní ředitelky, jež je, dle jeho vyjádření, jako by vypadla z prvorepublikového filmu.

Svého slova se vzdal Saša Gregar, jenž prohlásil, že nemá vůbec důvod mluvit, neboť ho nebaví hledat v tomto představení problémy.

Petr Kolínský pochválil kostýmy, jejichž střízlivý základ soubor „domaškarů“, ale stále má nad nimi kontrolu. „Hravost ve všech složkách mě bavila, stejně jako důsledně používané jeviště na jevišti. Ale úplně mě odbouralo růžové kluziště,“ smál se scénograf, jenž byl ještě zaujat chlapy. „Hrozně se mi líbilo, jak ty mužský ideály byli devalvovaný tím placatým, papundeklovým provedením,“ uzavřel debatu nad představením Sextánky Petr Kolínský. (jn)

Kabaret, kabaret...

Z Paříže do Moskvy a hned pak do Prahy jsme se dostali s Klubem



režisérů SČDO. I letos se po všechny přehlídkové dny scházeli vždy po poledni v sokolovně, aby pak včera odpoledne předvedli výsledek svého týdenního snažení. Letošní téma, za-

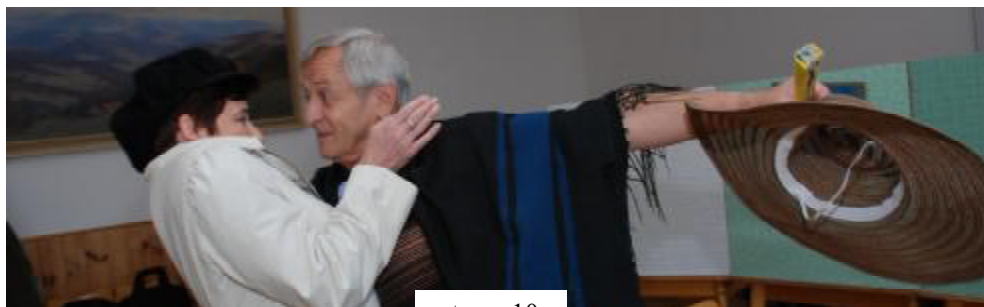
dané lektory Jiřím Hrašem a Petrou Kohútovou i obětavým Dušanem Zakopalem, znělo Principy a sestava kabaretního programu. Čerpalo



se ze tří zdrojů – z kabaretů francouzských konce 19. století, Čechovovy hříčky Kniha stížností a české Červené sedmy. Sedmnáct účastníků Klubu se s nadšením seznamovalo s technikou žánru, který předpokládá vysoký osobní vklad a kontakt s publikem, a tak byli nakonec na výsledné představení, zahrnující písně, monology, skeče, aforismy apod., pozváni pouze kamarádi se zvýšenou mírou tolerance. Bylo plno a diváci se dobře bavili – stejně jako účinkující.

Na shledanou příští rok.

Tolik Klub režisérů a já mohu za všechny diváky jen dodat, že výsle-



každý člen může něco vymyslet a udělat, každý jednotlivec. Ale my jsme na tom tak, že ani družstvo na soutěž O Zlatý hřeb jsme nebyli schopni dát dohromady, natož vymýšlet naši srandu,

rozzlobil se Jiří Hlávka. Jak řekl, z praxe vyplývá, že spolek vydrží průměrně patnáct let a pak zaniká. „My jsme daleko tuto dobu překonali, možná nastal čas odejít. Anebo, rozhodneme-li se spolek zachovat, si řekneme, že jsme dorazili na dno, od něhož se chceme odrazit a začít znovu. Ale přízněji si to, přátelé, zestárli jsme, možná by to chtělo, aby se vedení srandy zmocnili ti mladší,“ konstatoval Hlávka.

„Vobskočák vznikl v roce 1980 z iniciativy party nadšenců, která pod vedením choreografa Milana Honsy vyprodukovala taneční vystoupení „starších“ jako doplnění programu Vrabčáků Slávky Hubáčkové. Po tomto roce spolek rozšířil, již jako samostatný subjekt řídící se stanovami, svou činnost a nastudoval nejprve kratší vystoupení



k obohacení programu přehlídky. V roce 1982 v rámci XIII. ročníku uvedl svoji první divadelní hru Mlynář a jeho dítě. Aktivita spolku rostla až do roku 1985. V loňském roce pak třetí prezident Vobskočáku zastavil další zkoušky divadelního představení s odůvodněním, že by se v rámci přehlídky nenašel volný prostor pro uvedení inscenace,“ popisuje stručně genezi spolku Rudolf Pařízek, který na vysockou přehlídku jezdí od roku 1974, členem Vobskočáku se stal pět let po jeho založení (1985). „Byl jsem přijat společně s manželkou po splnění podmínek, uplynutí čekatelské lhůty a obdržel jsem smaltovaný odznak. Ten mně připomínal v první řadě povinnosti člena, od škrábání brambor na sejkory přes představování sálu na závěrečný Sejkorák po další podle potřeby,“

Kladu si spoustu otázek

„Myslím, že Vobskočák se pomalu změnil ve spolek, který už jen prodává odznaky a vybírá příspěvky. Jinak za celý rok nic neudělal. Vždycky se prezentoval nějakým představením, akcí, čímkoli, poslední dobou nic. Pokud se tento stav nezmění, už nebudu platit příspěvky spolku, budu tyto peníze raději posílat na konto divadla Krákonos. Dnes chce každý jen odznak, ale plnit povinnosti nebo dělat něco navíc se nikomu nechce,“ vystoupil ve čtvrtek na valné hromadě Vobskočáku jeho dlouholetý člen Rudolf Pařízek z Pardubic. Tím zažehl jiskru, která zapálila už dlouho doutnající nespokojenost uvnitř občanského sdružení.

„Vím, že mnoho lidí popudím, ale musím to říci. Vobskočák je spolupořadatelem přehlídky, ale kromě Ivy Janákové, která každý rok zajistí pro přehlídku hosta, spolek nic nedělal!“ prohlásila Svatka Hejralová, předsedkyně přípravného výboru přehlídky a současně členka sdružení.

Se slovem do diskuze se přihlásil i Jiří Hlávka,

mluvčí OS: „Už několik let naše činnost upadá, naše divadelní práce vyvrcholila inscenací Mahule-ny, spolková pak uspořádáním loňské výstavy. Osobně jsem byl, ač nejsem zakládající člen, u všech akcí, téměř u každé voloviny, kterou Vobskočák dělal. Ale zamyslete se a odpovězte mi – kolikrát jsem se já tady doprošoval jakékoli pomoci při tvorbě vobskočáckého tisku. Sáhnete si do svědomí – kdo říká, že se nic nedělá – vždycky dělají a vymýšlejí jen ti samí, ale



dek byl nesmírně milý, už mi chybělo jen to správné prostředí kabaretu mezi dvěma válkami. A kdo mi nejvíce uvízl v paměti? Nositel informačních cedulí typický pro kabarety – půvabnými, drobnými krůčky tančící Jiří Hraše.

(jn)



Rádi se do toho pustíme znovu

Finanční rozpočet přehlídky přesáhne v letošním roce částku 600 tisíc korun. Jednotlivé položky rozpočtu představují měšce, pytlíčky peněz, které se naplňují a vzápětí rychle vyprazdňují.

Objem prostředků, za něž lze festival uspořádat, je ovšem mno-

hem vyšší. Máme pro něj zajištěny služby různých organizací účetně nevykazované. Proto bychom se rádi dnes o těchto tichých sponzorech zmínili.

Největší podíl uspořené náklady plyne z Městského úřadu ve Vysokém nad Jizerou. Město nám poskytuje zdarma hasičárnu, svítí celou noc a zajišťuje svými pracovníky pořádek v obci. Na vítání souborů se prezentuje upomínkovými předměty a na závěr poskytuje ceny pro vyhodnocené účastníky.

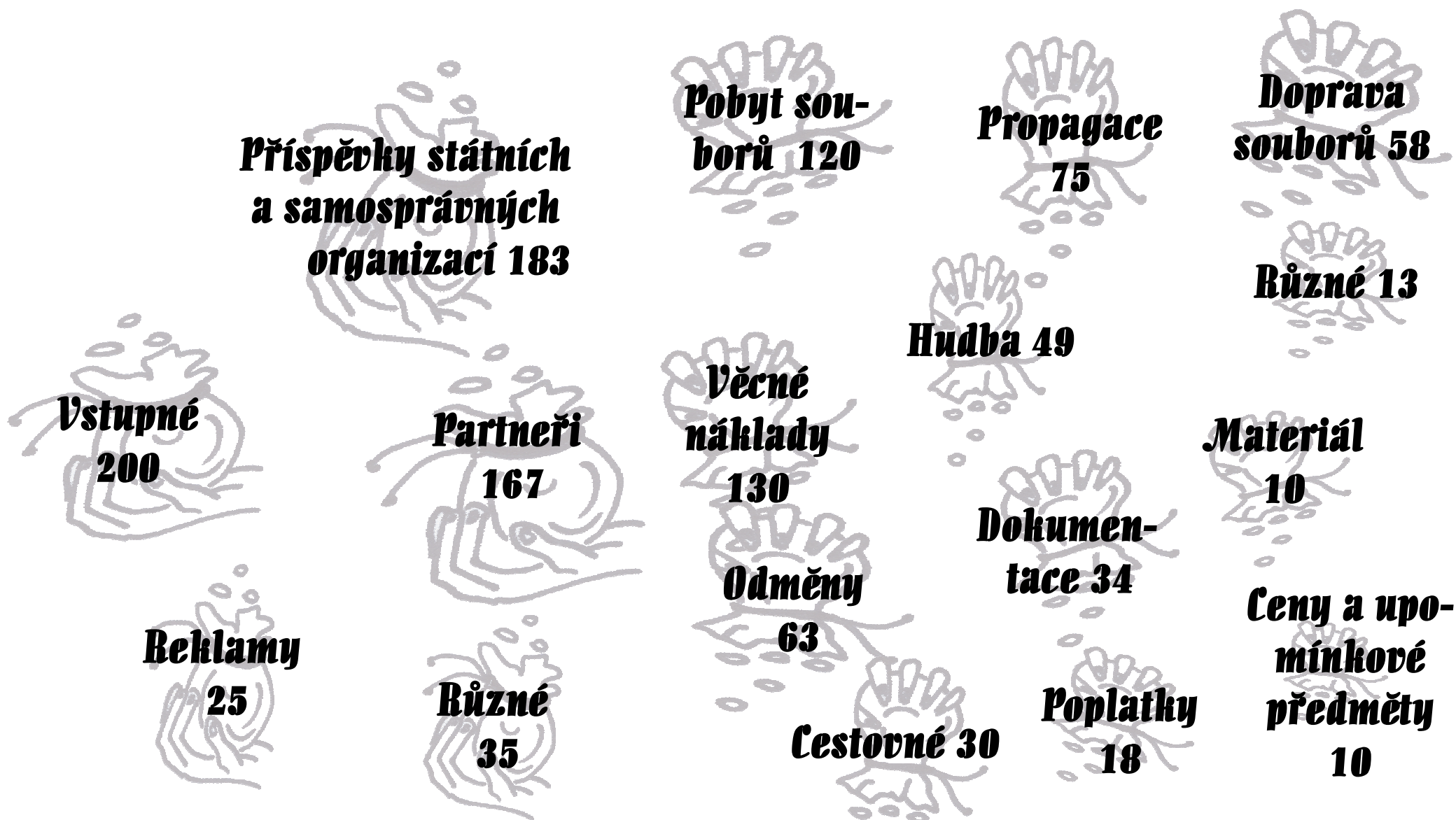
Tělovýchovná jednota nám ponechává volné prostory pro Klub režisérů SČDO. Zemědělské družstvo Horal pro přehlídku připravuje brambory na sejkory.

Letos v souvislosti s rekonstrukcí divadelní budovy někteří tradiční finanční sponzoři nepřispívají na přehlídku, ale věnovali svůj podíl, převyšující částku 40 tisíc korun, divadlu. Mezi ty největší patří Chalko Příkrý a místní AD servis pana Bárty.

Celkový součet všech nefinančních partnerů dosahuje 200 tisíc korun, a proto se konečná suma prostředků na festival pohybuje okolo 800 tisíc korun. Sehnat takovou částku není lehká práce, ale my ji znovu rádi podstoupíme, abyste se k nám opět mohli za rok vrátit.

Ing. Marcelka Škodová

Pro bezchybný chod přehlídky je třeba kromě spousty ochotných rukou nezbytná podpora finanční. V průběhu přehlídky, při její přípravě a při vypořádání protěče rozpočtem přehlídky přes půl milionu korun českých. Tok peněz v tisících Kč je ve zkratce uveden na následujícím přehledu.



Příjmy celkem 610 tis.Kč Výdaje celkem 610 tis.Kč